

حسین شکیب راد، زهرا قربانی، سید سپهر جمعه زاده، عطیه ضرابی، امیرحسین علی نیافر، فاطمه کریمی، محمد طائب، محمد کفیلی، امیرعلی حبیبی، اسما آزادیان و زهرا عزیزی. با تشکر از گروه امداد جزیره احسان نوری نجفی و محمد صادق باطنی. **گرافیک: محمد طائب**

صفحه آراء: محمد لوری آبکنار و حسین ناصری

جمعه

ضمیمه نوجوان

شماره ۱۳۸ ■ ۴ اسفند ۱۴۰۱

نوجوان

سین جیم

چه خطررها کرده ایم

در این چند هفته که نبودم، سوالات شما را می خواندم و خدای نکرده اصلاً نباید فکر کنید که ممکن است جواب برخی سوالات را نمی دانستم که اگر این طور بود، برای ارائه پاسخ اینجا نمی آمدم. ما نسل اندر نسل عقل کل بوده ایم و همه چیز را ناخودآگاه می دانیم. مثلاً علت گرانی ها را می دانیم، محل اختفای خاوری را هم. حتی این که پشه ها روزها کجا می روند. حالا این که جواب ها را به کسی نمی گوئیم دلیلی دارد که بماند. البته باید اعتراف کنم معنی سخن یکی از بزرگان را هنوز نفهمیدم وقتی گفت: «مثلاً ۸ میلیون ایرانی که دعا میکنند تیم ملی ما طبعیتاً دعا می کنیم که تیم ملی. چون این قهرمانی وقتی قهرمان میشه تیم ملی میشه قهرمان میشه تیم ملی ایران قهرمان میشه». بگذریم. برویم سراغ سوالاتی که اخیراً به من رسیده است.

پدري از آمل نامه زده اند که لطفاً پسر مرا راهنمایی کنید

چطور می تواند مثل کشتی گیرهای موفق کشورمان

خیلی خوب رشد کند.

شاید خیلی جواب ها در ذهن من شکل بگیرد اما فقط چند مورد را بیان می کنم.

۱- در فرآیند رشد در حوزه کشتی سه عامل مهم وجود دارد. اول هادی عامل. دو تغذیه مناسب. سه هرس و آبیاری به موقع.

۲- در مسیر رشد هرکاری می تواند بکند فقط نباید گنگستر شهر آمل بومه.

۳- باید به ورزش پایه اهمیت بیشتری داده شود گرچه بسیاری از مسئولان فقط به ورزش دسته و گاهی به دسته ورزش توجه می کنند.

۴- یک راه میانبری هم هست که می تواند موفق شود اما نه در رشته کشتی بلکه در حوزه تتر، برای این کار می توانید به www.aghlekolteter.zod مراجعه کنید. فقط با مادر زندگی تان تتر بزنید!!

نویده هفده ساله از شیراز پیامک زده و گفته: «لطفاً با

توجه به نزدیکی ایام تعطیلی عید در غیاب کرونا یک

پیشنهاد بترکان به ما بدهید.»

این که دوست ما از شیراز دنبال یک چیز بترکان است خودش جای تعجب و تشکر دارد ولی نکاتی به ذهنم می رسد که تقدیم می کنم.

۱. ترقه

۲. اتفاقاً خود ما هم پارسال همه دسته جمعی رفته بودیم زیارت... البته زود هم برگشتیم، برگشتنی هم هیچ چیزی نشد چون به این دلیل سفر کردم که از یادم بره، دیدم نمیشه! ۳. همان طور که می دانید فروردین امسال، اتفاقاً اول سال جدید هم محسوب می شود و این نوید یک شروع تازه است. پس شروع کنید به کارهایی که همیشه دنبال بهانه ای برایش

بودید. همان هایی که شنبه موعودش هرگز از راه نمی رسد. ۴. ضمناً شرکت موروثی دیکتا از ۱۱ فوریه، اتوبوس هایی مجانی به مقاصد نامعلوم را جهت رفاه حال مشتریان ثابت و اعتباری خود ارائه کرده است. تاکنون کمتر از ۶ نفر وکالتی ثبت نام نموده اند. با توجه به ظرفیت محدود هرچه زودتر آفر ویژه «دیکتا» تور را تهیه فرمایید.

@ مادری از بیرمنگام ایمیل رده و گفته اند چند وقتی است دخترشان از مدرسه رفتن می ترسد. علتش را هم اخباری مربوط به مسمومیت برخی دانش آموزان در روزهای اخیر

بیان می کند. راه حل چیست؟

این که از گوشه و کنار جهان با بنده تماس می گیرند جای بسی خورسندی است. اما با این که به همه زبان های زنده و مرده دنیا مسلط هستم اجازه بدهید جواب ایشان را به زبان فارسی بدهم. چهار نکته باید عرض کنم.

۱. در مورد این که پرسیدند راه حل چیست باید بگویم راه حل، در حقیقت پاسخی است که ما به سوالات می دهیم. به عبارت ساده تر وقتی مساله ای پیش روی ما قرار می گیرد، برای عبور از آن نیازمند راهی هستیم که به آن راه حل می گویند. مثل یک معما.

۲. اما در مورد مدرسه رفتن فرزند ایشان و نمونه های مشابه باید بگویم این اتفاقات خیلی طبیعی است. آنقدر طبیعی که دیگر کسی به فکر پیدا کردن راه حل برای شان نیست و فقط مهم این است که دلیل آن مشخص شود. در واقع آنقدر از علت برخی مسائل بی خبریم که اگر بتوانیم دلیل را کشف کنیم خودش یک موفقیت بزرگ محسوب می شود. بالاخره باید این حوادث گردن یک نفر بیفتد دیگر.

البته در همه موارد این طور نیست. چنانچه مثلاً اگر معلمی در مسیر تغییرات جامعه، دست به اشتباهی بزند، کافی است او را تعلیق کنیم و نیازی نیست ریشه این گونه اتفاقات را بررسی کنیم.

۳. نوجوانی سن تجربه کردن است. اتفاقاً باید شما و فرزندتان از این فرصت ها استقبال کنید. اصلاً فکر کنید این ماجرا هم مثل مانورهای دیگری است که در مدارس برگزار می شود. مانور زلزله، مانور آتش سوزی و حالا هم مانور مسمومیت. بالاخره آموزش هزینه دارد و حال وخیم این دانش آموزان هم همان هزینه

است که باید در مسیر رشد و پیشرفت بپردازیم. ۴. فردریش ویلهلم نیچه در کتابی موسوم به اخلاقیات که فقط یک نسخه اش رو من دارم و یکی هم در موزه لوور پاریس هست، می گوید «خیر نباید همگانی باشد وگرنه دیگر خیر نیست زیرا چیزهای همگانی ارزشی ندارد».

این درواقع بیانگر این نکته است که رسیدگی به همه دانش آموزان مخصوصاً کسانی که اتفاقات پیش پا افتاده ای مثل مسمومیت برای شان صورت گرفته، ممکن است آن زحمات را بی ارزش کند. برای همین است که در برخی مدارس برخی کشورهای جهان که تقریباً یک مورد بیشتر نیست، این اصل را مورد نظر قرار می دهند. متأسفانه در بیرمنگام شما به این اصول غنی توجهی نمی شود. پس هیچ جای نگرانی نیست و فرزندتان را با خیال راحت می توانید بفرستید مدرسه.

برای ثبت نام
اسکن کنید

مدرسه تربیت منتقد، به عنوان اولین و جامع ترین مرکز تربیت تحلیلگران و منتقدین سینما، با شناخته شده ترین مدرسین سینما، قصد دارد، کارشناسان، منتقدان و روزنامه نگاران را پرورش دهد تا بتوانند درست فیلم ببینند و عمیق و دقیق، آن را تحلیل کنند.

برای ثبت نام فایلی شامل مشخصات، مهارت ها، سوابق و نمونه کارها (در صورت وجود) را به نشانی QR کد روبه رو ارسال فرمایید.

جهت کسب اطلاعات بیشتر و ثبت نام لطفاً با شماره ۰۲۱۳۵۰۴۱۰۷۰ تماس بگیرید.

موسسه فرهنگی - مطبوعاتی جام جم، برگزار می کند

